

V. ÉVFOLYAM.
Megjelenik
minden vasárnap.
Ára 3 óra 1 frt 50 kr.

Az előfizetési pénz a
KIADÓ-HIVATALBA
városháztér 6. szám
alá küldendő.

Pest, Márczius 12.
1871.
11. szám.

GYŰJTŐKNEK
öt előfizető
után
tiszteletpéldány jár.

Szerkesztői iroda:
Városháztér 6. szám
ide küldendő mindenféle kézirat,
mely „Ludas Matyi“-nak
van száma.

Előfizetési felhívás a „Ludas Matyi“-ra.

Jön a fertály, kedves polgártárs!
Vedd eszedbe, s osztán siess
A póstára, hol erszényt oldva
A „Matyira“ előfizess . . .
Igaz, hogy az adó, az árvíz
Nyakadon van, és sokat árt . .
Mégis csak szurkold ki szaporán
Az egy forint ötven krajczárt.

Hidd el, nem vész kárba, jó helyre
Teszed, mert kapsz érte meglásd . .
Olyant, mely a mai világban
Valóságos istenáldás!
Kérded mi az? hát a biz a jó kedv!
Hisz most úgy sem látsz egyebet,
Csakis bút, bajt, mely meg nem hozza . .
De elviszi jó kedvedet.

Tekints szét! ott kinn mi történik?
Gyalázat! mely égre kiált . .
Hogy fosztja ki — nézd az a burkus . .
Azt a legyőzött francziát?
S itthon . . a honvéd ügy megbukik!
A többit nem is számlálom . . .
Szép reményünk egy jobb jövőről
Nem lehet való, csak álom.

Miniszterek furfangos észszel . .
Csürik, esavarják a törvényt
Bécs jávára, a mig hazánkra
Szélesítik a mély örvényt.
Mameluk párt ebben találja
Kedvét, s benne kevélykedik,
Ráadásul meg leibjournálja
Tök Jankó szemtelenkedik.

Nepzaroff

Jelen számhoz van mellékelve a Ludas Matyi és Nepszava előfizetési felhívása.

Mit csináljon a magyar ember?
 Dul, ful, káromkodik nagyot.
 Sohajtozva tekint az égre
 Tán az isten is elhagyott!?
 S nagyot iszik!.. No no, de még se
 Ess kétségbe jó barátom!
 Van egy óvszer a bánat ellen
 A h u m o r . . ezt komendálom.

Ez még megvan. Iparkodunk is
 Hogy ki ne fogyjunk belőle . .
 Ez legyen a magyar hű társa
 S ne távozzék el mellőle.
 Századok óta két jó barát
 A h o n f i b ú ! meg a h u m o r !
 Kiséré a magyart, s ki — kitört
 — Ha volt egy kis jóféle bor. —

S z i p o r k á k.

Egy ujdonsült nemes ember egy pár szép lovat és
 czimeres kocsit vevén, midőn azokat kocsisa befogá, az
 ablakából szemlélve a fényes fogatot így szóla: „Már ad-
 dig el sem megyek ablakomból, míg magamat elkocsizni
 nem látom.

Szokása volt az öreg Festetich György grófnak,
 hogy mindenkinek magasabb czimet adott egy fokkal s
 egyszer egy főhadnagyot kapitánynak szólítva, ez mondá:

„Én nem vagyok kapitány kegyelmes herczeg! ha-
 nem csak főhadnagy.“

Mire a gróf válaszolá: — De már régen megér-
 demlette volna a kapitányi rangot, én azonban csak sze-
 gény gróf vagyok, kit nem illet a herczegi czim.

„De már rég megérdemlette volna excellentiád“ —
 viszonzá a főhadnagy.

A tömérdek vagyonában elbizakodott Sch . . . lord
 egy izben Svájczban utazván, becsipett állapotában egyik
 fogadóban a visszafeleselő pinczért agyonlővé. Midőn az-
 tán a vendéglős jajgatva tördelné kezeit előtte, hogy már
 most mit csináljon? angol flegmával mondá a vendéglős-
 nek: „hát írja bele pinczérjét is a számlába.

Ezt is megaccizolják . . . ejh mit
 Panaszkodom, hiszen volt már
 Rosszabb kor is, a midőn szinig
 Megtelt a k e s e r ű p o h á r.
 Midőn nem hogy írni, de még csak
 Elmondani sem lehetett . .
 Mi rágta ott benn kiméletlen
 A honfiúi kebleket.

Most még lehet . . . itt van a „Matyi“!
 Elmondja ő, megírja ő!
 Siess tehát, mert jön a fertály
 Mi annyit tesz . . f i z e s s e l ő.
 Egy évnegyedig minden héten
 Mulattat „Matyi“, mely nem árt . .
 Szurkold ki hát édes barátom!
 A z e g y f o r i n t ö t v e n k r a j c z á r t.

Ludas Matyi eredeti okmánytára.

A kecskeméti börtönből legközelebb egy rab kö-
 vetkező tartalmu levelet küldött feleségének:

Ékodes mam feu leram s é n a k g e m m o n d e m e g
zerhog y s z e r é n c s ó n e m k o l v a l t a t l o t l a k t a m s z o ő -
mose r ú v a l l f o g s j o n á h a g o m b ő b ó l r é t s a l e b ö r v e
tönszik b ő l i s

J e g y z é s. A vastag betűkkel kinyomott szótágok egymás után olvasan-
 dók, a nem vastag betűkkel valók pedig annak megtörténte után
 előlről kezdve.

Hasztalan lamentatio.

Ha kérjük a magyar kormányt,
 Hogy a nevelés ügyekre
 Fordítson egy kicsit nagyobb
 Gondot, mint a ménesekre.
 Csak is siketnek beszélünk,
 Az eredmény s e m m i . . .
 Egyik fülén beboesátja,
 A másikon meg ki.

Ez aztán az oka annak:
 Hogy Zemplénben most tizenhét
 Tanító van, — jaj de pompás!
 A ki az iráshoz nem ért.
 De ezt kár vón' kormányunknak
 A s z e m é r e v e t n i !
 Egyik fülén beboesátná,
 A másikon meg ki.

Eredeti levelek.

Ajánlom ezen leveletem a Ludas Matyinak.

Tisztelt Mátyás úr!

Borzasztó! rémitő!! dolgok történnek nálunk. Ma-
docsán az árvíz pusztít, Dunaföldváron meg a tűz emészt.

Képzelve csak Ludas Mátyás ur? tegnap vasárnap
délután mi szerencsétlenség történt tudtán kívül! Matyi-
ságotat a városháza előtt statárialiter megégették.

Hogyan? miként? kik és miért? elképzelem, hogy ki-
vanesi. .

Elmondom a históriát, hallja tehát Matyi bácsi!

Hát a Matyi 7-ik számában egy szentelt fricska van
kidrukkolva, melyben előadatik, hogy páter Makutyi
minő épületes katechisatiót szokott tartani a kis leánykák
előtt.

Sub rosa négy szem közt megsugom Matyi bácsinak,
hogy a mi plebánusunkat is Makutyi-nak csufolják,
mely név oly gyakran előfordul a Matyiban páter Trity-
troty mellett. *)

Van itt a faluban Matyi bácsi! egy triumviratus.
Ezen trias áll három darab olyan minorum gentium-féle
prókátorból; ezek aztán elhitették a mi Makutyinkkal,
hogy az ő nagyságos személye van kisatirizálva a Matyi-
ban **) holott a ravasz rókák ezen felültetéssel egészen
mást akartak elérni. Elterjesztették a faluban, hogy a
Makutyiádatat egy bizonyos L a d i k o s i irogatja, kit
a nép és közgyűlés leginkább respectál — az alkalmat
tehát ennek depopularisatiojára akarták felhasználni.

Dictum factum, a mi Makutyinkat bele zavarták —
mint Pilátust a eregőba. Szombatra mint elnök iskola-
széket hirdet, a gyűlésben aztán könyek árja és potyog-
tatása közt elősorolja, hogy ő már mennyit áldozott az
egyház javára, — szegény árvagyermeket tart, kisededóvó
intézetre ennyit s ennyit adott s végre ugy elérzékenyült,
hogy az arany érdemkeresztet is kiakasztván nyakából
igy szóla: ezt sem magam kértem, hanem a város kérte
számomra, ime leteszem a keresztet, leteszem a plebániát,
miután annyi méltatlanságot követnek el rajtam, klas-
tromba vonulok.

Ekkor a prokátor trias — kik pedig máskor mindig
nevetni szoktak a páter háta megett s gúnyörömmel szok-
ták hirdetni „megint jött ám ki valami Makutyira“ —
ékes dictióban magasztalgotva a páter bokros érdemeit,
terezetben hangoztaták: „maradjon“ — „nem eresztjük“

*) Már hiszen édes ecsém! hogy melyik papot hogyan csufolnak a faluban,
azt én nem firtatom. A „Páter Makutyi“, és „Páter
Tritytroty“-féle elnevezések, csak mint költött nevek szere-
pelnek, s csak is a megtestesült ostobaság, farizeuskodás és bigott-
ság jelképeit személyesítik.

**) Pedig ki nem vehes, ne vegye magára.

M a t y i.

„lemondani nem engedjük“ „soha se volt Földvárnak
ilyen papja.“ Majd kérdőre vonjuk mi „Ludas Matyit“
nagyságotnak pedig ünnepeles satisfactiót adunk —
megégetjük a papkáromlót.

Igy égettetett meg a Matyi február 26-án délután
5 órakor a városház előtt Makutyi kiengesztelődésére*)
Most persze röhögi őket az egész város.

Szegény Makutyi! ő róla ugyan nem igen kell éleze-
ket csinálni, ő maga csinál magáról. Jó szívéen nem kétel-
kedik a falú, de hogy tapintatlan ember s egyik ostoba-
sága után a másikat lövi. . a már aztán, — mi tagadás
benne — gyenge oldala

A falu dobosa.

*) Reményem, hogy Asztaróth meg van elégedve az áldozattal, csak meg
ne feküdjé gyenge gyomrára. M a t y i.

Verebesihez.

A h o n v é d t ű z é r s é g t á r g y a l á s a k o r
m o n d o t t b e s z é d j e i r e.

Nem tom, e czim alatt verset

Kapott e már borzasságot!?

Különben mindegy — ugy is tom, hogy

Falra most is borsót hányok.

De ha csak egy szám Ludas Matyi

Megjelenik versem nélkül,

Mamelukkjaid nagy serege . .

Mérgében szinte elkékül.

Bizony nagy b ö l e s vagy édes bruder!

Kimerithetlen tanácsod . .

K u k o r i e z a k e n y é r után nyulsz —

Mikor ehetnél k a l á c s o t.

S ugy tevé mint Balázs: a hurkát

Kifordítván — héját etted,

Töltelekét pedig, miként az —

A kutya elé vetted.

S z e r é n y is vagy járhatnál e l'ő l,

És te meglegyszél, ha a

Bécsiek sleppjét hordozhatod . . .

Kuhn uram után ballagva.

Szép erény az a l á z a t o s s á g,

Dicsőséget kell nyernie . .

Ígaz, hogy felmagasztaltatik

Mint már te . . i n e f f i g i e.

De hogy előre látó nem vagy,

Ezt Borsszem Jankóból látom,

Oly sovány, üres, száraz . . szinte

Borsózik tőle a hátam.

Kár r o s z v i c z e z e d elpuskázni

A h á z b a n ugy hébe hóba,

Sokkal jobban beillenének

Azok, . . . a Borsszem Jankóba!

Nagy Bögös.

Páter Makutyi családi öröme megzavartatik.

Ludas Matyi felett statárium tartatik.

Kupak tanács által elhatározatik,
Hogy Matyi, szent Lőrincz sorsára juttatik,

Miként feltörve a dió
A rostélyos piritva jó,

Ludas Matyi phönix madár
Megégette Dunaföldvár;
De még husvétot sem vára,
Ime feltámadott már a
Makutyi boszantására.

Politikai levelek

a képviselőház karzatáról.

Szerkesztő polgartars!

Soha se nem hittem volna: — milyen dicső találmány azt a „budget tárgyalás“ — meglehet peroralni benne minden, elkezdve a vilagteremtistű, is Adam apanktű, egisz a Pulszkiulo Augusztulo füleki választasaig, talan mig tovab izs; — meglehet mondani benne gorombasag, nem csak minister-elnyögnek, is többi ministereknek, — hanem mig saját szomszidjanak is, a nélkül, hogy az a „Cerberus“ hazelnyögje rendre utasithatna a szolnokot, vagy attúl filhetne szolnok, hogy hajba kapunk vele, vagy pedig, a két Pulszki füle, vagy orra reszkirozna; — nem hijaba besziltek a honvidekrű, de csakugyan harcziás is vót a parlamentaris discussio annyira, hogy circumspetus spectabilis dominus Colomannus Tisza, de eadem et Péterfia, megcsinalta ebbe a vitaba, egy oljan — „Flankenbewegung“ — felhozva: a sokat szenvedet franczia orszag mellette, a kipviselőhazhoz beadott kirvinyeket. — „Per amorem piperis“ — Mi küze van ezen kirvinyeknek a honvidelmi minister kültsigvetisivel? — Mondok én: semmi; — is migis előhozta circumspetus urasag Tisza. — Ű tugya mir? — De meglehet talan tudok in is. — Előhozta, hogy rea foghassa; 48-as partra, hogy akarja haborút; — pedig dehogy akarja, — de kiis akar na haborút? — mikor mindenki jó tudja: -- hogy kise masirozna közös ügyes hadsereg a kaszarnyabu, meg lenne masodik „Königsgrätz“ — Hanem sak azt akarta 48-as part bizom: hogy az osztrak magyar kormány protestalta volna mikor még ideje vót az ellene, hogy Franciaország elne daraboltassik, hogy ez által europai suljegyen ne megzavar tassik, is annyira el ne pusztittassik, — mer ennek az lehet következmineye, hogy maj mos lesz mig sak masodik „Königgrätz,“ is az aldu nai tartomanyoknal a harmadik. — Protestalni akarta maga Beust urasaga is, hanem sak úgy tette, mint a hit sovab, ama mesis nyúl vadaszatnal, mikor az egyik sovab mondta masiknak: — „Hans geh du voran, du haszt grossze Stible an“. — De bizom az a „Hans“ nem akarta lenni sem a szamító angol, sem a heves olasz, sem a többi hatalmassagok sem,

— az orosz pedig a dunyha alatt leselkedte, hogy megkaphassa Azsiaba, China, Khokand, és Bochara tartumanyokat, lehuzhassa törökről a Khaftant; — a porosz pedig az osztrakrol a frakkot. — Mi lesz majd azutan a magyar zsinoros atillabol? — sak az am mig az igetű kirdis magyar orszagra nizve, a mi majd meghatározza a porosz, is a muszka. — A külümbisig legfellebb is sak az lesz: hogy nem lesz osztrak-magyar alkutmanyus absolut kurmany, hanem lesz: porosz-muszka alkutmany Piklihaubn, is Kancsuka garnirozassal. —

Hogy akarja e valaki a kirviny alairok közül maschiroznyi? — kirdezte Tisza zurasag Simonyi Ernőtől. — Mondhatok: „füresa malitiosus kirdis“ — ha jól meg nem gondolok magamnak, az is mondhatnik: — „bolond kirdis.“ — Hat Tisza urasag megkirdezte: — „akar e maschirozni Csorvasi Istvan a tanitóságbul?“ — pedig Csorvasi nem csinalta nagy hatalmi politika, hanem sak kimonta, mint valóságos jó hazafi saját 48-as parti meggyüzüdisé, — is ez nem tettsette a balküzip vezir coadjutor curator urnag. — Bizom így van az. —

A ministerelnyög pedig, azt mondta Talian Naczinak: — „hogy nem adja egy ember sem a közöstügyes hadseregbe, is annak ariergardajaba a honvidsigbe, is egy filler sem a közöstügyes hadsereg fenntartasara, mig is csinálja nagyhatalmi politika“ — Füresa beszid. — Hat ministerelnyög sem nem akarja csinálni — „Geschäfteket“ — migis vette 1869. majus 26-an Molnar Istvantű, is 1869. junius 18-an Rupp Györgytű hét telek, is mos mikor a közmunka tanacs azok kisajatította a — „sugarutnak“ — ministerelnyög akaratlanul csinálta „Geschäft“ 83621 frt 41 is $\frac{2}{3}$ -ad riz kr ujczar nyeresiggel. — S haj, haj, így megvan a világ sora! — míg a hatalmas ministerek se nem eslekedhetik úgy a mint nekik tettszik, is egyiknek megy le, a masiknak fel; — csakhogy a mai vilagba a szeginy nipnek mindig, is mindig megy sak „l e.“

Isten velünk!

Deodatus,
de campo Sti Georgii.

A tisztelendő ur pubija.

B . . . megyében nem rég élt egy öreg plebános, ki roppant fukarságáról volt ismeretes a környéken.

Az öreg páternek volt egy „Pubi“ nevezetű mopszli kutyája, mely gazdasszonyáról maradt reá örökségképen. Ez a Pubi volt az ő kedvence, — hányván az ő mulattatására mindenféle bukfenczeket, tudott két lábon táncolni, szolgálást, a kutyaművészet remekléseit, — mit is az öreg ur annyira szeretett, hogy inkább megvált volna faluja bármely érdemes tagjától, mint ezen kis ebtől.

Jól tudván ezt a helység furfangos kántora, egy szomjas hordócsap, sokat törte a fejét, hogyan lehetne az öreg plebánust megadóztatni. Egy izben fontos képet vágva, beállit az öreg pap szobájába a kántor.

Mi ujság kántor uram? kérdi az öreg.

Hajh tisztelendő uram! soha se tudjuk, hogy mit nem érünk még, ihol ni, ma kaptam egy levelet Pestről, s ebben azt ujságolják, hogy van most ottan egy esch kutyadoktor, a ki a kutyát beszélni is megtudja tanítani, s az egész nem kerül többbe mint 200 ftba.

Hm! hm! e már aztán valami, ki kellene az én pubimat is taníttatni, mit mond hozzá kántor uram?

Hát csak azt mondom édes főtisztelendő ur, hogy még csak akkor lenne ám aztán tudós kutya, ha beszélni is megtanulna.

Hm, hm! hanem az a két száz forint még is sok.

Hiszen csak 100 ftot kell előre fizetni — 100 ftot pedig akkor ha kitanul.

No hát üsse a kö, vigye fel kánturam a kutya akadémiába, itt a száz forint ni, ez a 10 ft. pedig elég lesz az utra.

A kántor fel is hozta a Pubit Pestre . . . itt azután eleresztvén a pórázról . . . a kis eb, mint a melynek életmentes bilyogja nem volt — csakhamar a sintér hurokra került, a kántor pedig élte világát a száz forintból, míg tartott benne. Ekkor aztán haza ment s csodálkozással beszélte el az öreg papnak, hogy mily nagy talentum rejlik a Pubiban, három hónap mulva németül is tud beszélni stb.

Az öreg pap nehezen várta a három hónapot, mikor aztán elérkezett ez is, a kántor markába nyomta a 100 ft meg az uti költségeket, hogy menjen a Pubiért, hozza haza, hadd lássa mit tanult három hónap alatt.

A kántor elment. Az öreg úr azon napon, melyen a tudós Pubi haza érkezendő vala, nagy vendégséget csapott minden fukarsága daczára.

A kitüzött napon épen 12-öt kong a falu órája, midőn benyit a kántor a pap szobájába.

Hát a Pubi hol van? kántor uram, kérdi az öreg, ijedten.

Piszt, pszt. . . tisztelendő úr kérem csak egy szóra . . . baj van!

Nos mi az? mondja szaporán, talán a Pubi . . .

Igen igen a Pubi többet tanult mint kellett volna. Képzeld csak tisztelendő uram! A mint elmegyek a kutyadoktorhoz, épen nem volt odahaza, azt mondták, hogy a szomszéd kávéházban van. Én hát utána megyek.

A mint a kávéházba lépek, mit láttam? majd sóbálványá váltam, mint a Lóth felesége.

Nos mit látott kántor uram?

Hát a kutya-mester ott kávézott egy asztalnál, mellette tilt a Pubi egy széken, épen ujságot olvasott és cigárgaró volt a szájában.

Midőn engem észre vett, rám kiáltott:

Servus kántor! no mi ujság van otthon? mit csinál a tisztelendő ur, még most is rázárja az ajtót a fiatal szakácsnéra? — ezzel nagyot kaczagott. Én majd a föld alá bujtam szégyenemben, gondolám magamban, hisz ez a kutya minden kutyaságot tud, dehogy viszem én ezt haza a tisztelendő urhoz, hogy minden titkot kifecsegjen a hivek előtt.

Nem is mertem aztán megszólítani, hogy haza jöj-jön; az a kutya doktor meg hát követelte a második ángáriát is, azzal fenyegetve, hogy bíróság elé viszi a dolgot. De már ezt csak nem engedhettem, kifizettem a mestert, a Pubit pedig ott hagytam a nyakán, hadd ugasson ott, csak itt meg ne hallják.

Enyje de okosan tett kántor uram! hogy elnem hozta a gazembert . . . hanem ezt azután el ne beszélje ám senkinek, tudja, mert kiesapatom az eklésiából.

Dehogy beszélem, hallgatok, mint a sir.

Hanem azért az öreg pap a Pubit most is sajnálja.

Az apai örökség.

Eddig csak az öreg Pulszky!

Birt azon nagy szabadsággal:

Hogy a képviselő padon

Rugdálódzott kézzel lábbal.

De mióta nagy fűleket,

Képvisel ott a kis Guszti!

Azóta az öreg urnak . . .

A nagy ornak . . . nye kries, kusti.

Szabadkai életképek.

VI. kép.

A február havi közgyűlés.

(Folytatás.)

Polgármester. Engedjék meg képetlenségtek! hogy visszatérjek beszédem elejére, vagyis füleire, melyek felszólalásaimnak mindig irányadó részeit képezik. — Ezt kiválóan akartam jelzeni azért, hogy megezőfolyjam ellenfeleim abbeli rágalmát, mintha az én beszédeimnek nem volna „sem füle, sem farka”; már pedig minden alkalommal volt szerencsém az ellenkezőnek példás és feltűnő jeleit adni.

Tanácskozásunk első tárgyát teszi: mindnyájunk fizetésének fölemelése (helyeslés a zöld asztal körül; mozgás az önképviselők padjain). — Hát képetlenségtek is a proletariusok „nem fizetünk” elvét akarják követni? — Nem látják kendetek, hogy az országgyűlési mamelukok — a mi véreink — mindenre megszavazzák a pénzt, csak arra nem, a mi első! — Itt is úgy áll a dolog; mert jövőre bizonyosan a mi puskáink is esütörtörtököt fognak mondani és el nem sülnék, mint a honvédek „póznagyúi” a gyakorlaton; azért tehát süstük el most, míg egy kevés puskaporral rendelkezünk. (Pál mester közbe szól szokott ezibere hangján: ennek ké, hogy legyen; én is barátvótam és most itt vagyok — pa eto).

Polgármester: Jer keblemre — szívem bálvány! (Joczka* a földszinti karzaton át akar törni; de Albi bátyánk hatalmasan visszanyomja). — Te a hydropathiának piros tulipánja, — a sillernek halvány lilio ma! — Jöszte Pavám karjaimba, ki megmentetted városházánkat — a mi capitoliumunkat a ludak martalékától (az ölelkezés megtörténik; egy hang a tömegeből: Ó elájult)

(vége következik.)

Egy szemtanu a titkos lyukon.

*Lénárd Máté polgármester pártfogása alatt álló közérkölcásiség intézetének fejedelm asszonya.

Megtiszteltetés.

Furesa történt gróf Forgáchon
Születése napján, Gácsón.
Fáklyás zenével lepte meg...
A... temetkezési egyesület!

Diskurszus

Iczig szomszéd, és Mihály gazda között.

Mihály gazda. Tudja e Iczig szomszéd! miért kerül az igazságszolgáltatás oly sokba a szegény népnek?

Iczig. Mert ha a kerekét nem kheni, nem fordul.

Mihály gazda. Hát a codifikációra miért kell az a tömérdek pénz?

Iczig. Mert Hurvath Bódi ebre bizta a háját... most aztán se pénz, se posztó — az az hogy, se hat ezer forint se codifikáció!

Mihály gazda. Hát aztán mit mond erre Hoffmann Pál?

Iczig. Thodja Pál, mit kheszál.

Mihály gazda. Hát Szilágyi Virgil, mit?

Iczig. Az épen nem mond semmit.

Zsiga pósta.

Papragónak: „Flórián bátyám-“ ról a többi adatokat is kérjük, az olyan páter, a ki a katedréről a községi iskolákat bitang kormányiskolának nevezi, megérdemli, hogy... a reverendáját kiporolja Matyi.

N. N.-nek Körmenten. Elég egy csárdában egy dudás, egy bandában, egy nagy böggös, plane oly virtuoz, mint az én brügösöm. Hanem t a m b u

rásnak acceptállak.

Nyilttér.

Földbirtok eladás.

Közép-Szolnok megyében, a Margitáról Tasnádra vezető útban eső **Usztató** község határán **200 köblös szántó és kaszáló s 400 köblös fiatal erdőből**

álló birtok. örök áron vagy haszonbérbe adandó.

Bővebben értekezhetni Nagyvárad-Olasziban a ref. énekvezető, **Juhász Lajos** úrnál 283. sz. a.